

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

КВІТЕНЬ • APRIL 2014 • Nr.7 (2891)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА

Слово «пасха» походить з єврейського «песах», що значить «перехід». Тут мова про перехід Господнього ангела, який одної ночі вбив усіх єгипетських первенців, коли фараон не хотів відпустити ізраїльський народ, а перейшов повз дома ізраїльтян, одвірки домів яких були помазані кров'ю однорічного ягняти. Слово «пасха» у жидів означало також ягня, якого заколювали на Пасху, а потім і сам день свята на згадку про визволення з Єгипту дістав назву Пасхи.

Для апостолів і перших християн Пасха-Перехід стала символом іншого переходу – подвійного переходу Ісуса Христа: від життя до смерті і від смерті до життя. Перший перехід дав основу для хресної, а другий для воскресної і радісної Пасхи. Апостоли й перші християни святкували разом з жидами свою християнську Пасху, але не радісну, а сумну і з постом, бо вона була для них роковинами Христових мук і смерті.

Пасхальний агнець євреїв став для християн прообразом Ісуса Христа, Який, наче невинне ягня, приніс себе в жертву за гріхи цілого світу. Звідси в богослуженні його називають пасхальним агнем або коротко Пасхою. «Бо Пасха наша, – каже святий апостол Павло, – Христос, принесений у жертву».

У II ст. разом з хресною Пасхою починає також входити в практику і радісна Пасха на честь Христового Воскресіння, яку святкують у неділю після жидівської Пасхи. Собор у Нікеї (325) вирішив, що всі християни мають святкувати празник Пасхи того самого дня: що не можна йти за жидівським звичаєм, а треба празнувати Пасху в неділю, після першої повені місяця, після весняного рівнодення.

У IV-V ст. святкування празника Пасхи продовжується з одного дня на цілий тиждень, який зветься «світлим тижнем» на протизагу до тижня перед Великоднем, що має назву «Великого», або «Страсного». В Єрусалимі найбільш урочисті були перші три дні Пасхи, що Східна Церква практикує і сьогодні.

З богослужінь празника Христового Воскресіння на особливу увагу заслуговує пасхальна утрєня, яку можна б назвати величним гимном прослави Христа-Переможця. Її авторство приписують

Настінний розпис, церква св. Юрія, Курбіново, Македонія

великому богослову Східної Церкви й великому митцеві слова – святому Йоану Дамаскину (б. 676 – б. 749). Ймовірно, що вона укладена на основі пасхальних проповідей святих Отців – Григорія Богослова, Григорія Ниського і Йоана Золотоустого. Зміст воскресної утрєні глибоко-догматичний, форма високо-поетична, тон дуже радісний і переможний.

ЗШЕСТЯ В АД

У традиційній іконографії Христової Церкви іконою Воскресіння є ікона «Зшестя в ад», про яке іде мова у богослужіннях Великої Суботи: «сьогодні ад

викликує стогнучи: я не повинен був прийняти Людину, народжену з Марії. Він прибув і знищив мою силу. Він розбив залізну браму, і як Бог воскресив душі, які я колись тримав».

Ікона «Зшестя в ад» представляє Христа в ту мить, коли Він, Всемогутній, визволяє наших прародичів. Ісус входить у царство князя темряви – диявола, який тримає в неволі Адама і його нащадків та дарує їм вічне життя. Гріхопадіння Адама і Єви розірвало зв'язок людства з Богом. Христос, у своїй особі з'єднавши Бога і людину, поновив цей зв'язок. Своїм сходженням в ад, дарував усім

праведникам життя вічне, відкрив двері Царства Небесного, бо Він Господь усього: «Я – Альфа і Омега, початок і кінець – говорить Господь Бог, хто є і хто був і хто приходить, Вседержитель... Я перший і останній, і живий, і стався мертвий, і от – я живий на віки вічні; і маю ключі смерті й аду».

Воскреслий Христос є центром величавої й багатозмістної ікони. Вся його постать оточена небесним сяйвом, бо де Христос – там небо. Небо вже не приховане – воно відкрите завдяки перемозі Христа над гріхом і смертю. Христос зображений у білих з позоло-

тою ризах. Він стоїть над розбитими воротами аду – досі непоборимою в'язницею смерті, а неподалік видно розбиті знаряддя тортур. Він простягає руки Адамові та Єві, слідом за якими з землі виходять усі попередні покоління аж до його пришествя.

Ікона «Зшестя в Ад» – це величне святкування життя й очікування воскресіння, бо Христос не забув про тих, що в гробах, а пішов шукати за ними. В особі перших людей Христос підносить усе людство, яке чекало його приходу – воскресає та воскрешає. «Бо й Христос, щоб привести нас до Бога, один раз постраждав за гріхи наші: праведник – за неправедних, умертвлений тілом, але оживлений у дусі, в якому він пішов проповідувати навіть тим духам, що в темниці... Зійшовши знову на небо, є по правиці Божій, і йому підкорені ангели, власті й сили».

СФЕРА СМЕРТІ ТА СФЕРА ХРИСТА

Ікона показує також дві сфери духовного життя. У царстві смерті, зруйнованому Христом, панує гріх та лихі помисли, які спонукають людину служити цьому царству. Їх зображають у вигляді темних постатей у підземній печері. Друга сфера – це сфера Христа, який діє протилежним чином. Христос відкрито показує чесноту, до якої людина доходить, слухаючись духовних помислів і жертвуючи егоїзмом.

Тепер справді можна заспівати «Христос воскрес із мертвих, смертю смертью подолав і тим, що в гробах, життя дарував». Але не лише їм, а кожному і кожній з нас, що живемо і святкуємо це велике свято Воскресіння Ісуса Христа та наше воскресіння до життя вічного.

Владика Богдан Дзюрах, о. Роман Сиротич

ANONG

Перше квітня 2014 стало днем досягнення справжньої незалежності України від Росії. Про те, як Україна перемогла Росію в дипломатичній війні **читайте на стор. 7**

ВОСКРЕСІННЯ, ЦЕ ФУНДАМЕНТ ВІРИ

У вірі в Воскресіння йдеться, врешті-решт, ось про що: Бог є, чи Бога немає. Не йдеться про якесь віддалене в часі чудо, яке сталося років дві тисячі тому, йдеться про те, чи Бог є. Віра у Воскресіння, засвоєння цього факту, в кінцевому рахунку є вірою у те, що Бог справді існує і виявився настільки могутим, що будучи Богом може сягнути навіть нашої, людської історії.

Воскресіння це можливий для перевірення і, можна сказати, такий, якого можна торкнутися, критерій справжності віри Ізраїля в Бога Авраама, який є Богом живих і володіє нашим світом та життям. Сучасний світ виходить з принципу, що існує лише те, що можна підрахувати, а отже – Бог не існує. В своїх межах природничі науки мають бути респектовані. Адже, вони спираються на те, що в світі наявний розумний лад – відбиток сотворюючої думки Господа. Однак, коли хтось виходить поза компетенції та за межі методів природничих наук і стверджує при тому, що Бог існувати не може, тоді треба протиставити такому твердженню просту дійсність: Бог існує. Він Бог. Ісус Христос воскрес. Цей факт змінив світ, так, як спершу змінив дванадцятьох нерішучих, сповнених сумніву мужів. Цим фактом живемо. А це означає, що ми віримо в життя вічне і ради нього існуємо. Слово про вічне життя сьогодні висловлюють в церквах надто тихо, неначе ми соромимося цього слова. Нам не треба соромитися, оскільки саме вічне життя чинить людину великою, багатую і вселяє в неї надію та відповідальність. Великдень має бути для нас зламною хвилиною, щоб ми знову жили без журби і жили радісно ради життя вічного та свідчили про це в дочасному житті.

Копула церкви у Верхраті, Закерзоння, Польща.
С-на: GERP

Кардинал Йосиф Рацінгер, Münchener Katholische Kirchenzeitung

ЧИ ДІЄ У КРИМУ БОГ, ЯКИЙ БУВ З НАМИ НА МАЙДАНІ?

Доля не судила нам натішитися звільненням від режиму Януковича і станцювати на київському Майдані ентузіастичний танець визволення. Майдан перетворився на місце поминання Небесної Сотні, а душі наші – на місце тривоги і страху за майбутнє. Однак страх ніколи не просвітлював людське серце й не сповнював його високим духом. Велична жертвність Майдану поступилася місцем взаємним докорам за Крим, а то і дріб'язковим зведенням рахунків.

Упродовж трьох повстанських місяців ми виразно відчували присутність на Майдані великого Бога. Він, кажучи словами Мар'яни Савки, «тримав на долоні Своїй запалене місто-свічу, серед снігу і диму», Він «простирав Свої руки, якщо нам судилося власти...». Це Він здійснив чудо вигнання диктатора, коли нам уже, здавалося, забракло сил.

ЧИ Є БОГ ТЕПЕР В КРИМУ?

Немало з нас скаже: «Ні, Він нас покинув». Ми перестали Його відчувати, бо перестали Його розуміти. Чому Він допустив, щоб зло шкірилось і нависло? Усі приклади різних успіхів ненасильства, що мали місце у світі в минулому, нам легко вивітрюються з пам'яті: мало хто живе сьогодні духовними перемогами Махатми Ганді, Мартіна Лютера Кінга чи Нельсона Манделі. Тому знову і знову в душі людські закрадається тривожна думка: в чому ж тоді полягає обіцяна Христом сила слабкості, якщо ця слабкість виглядає тепер такою принизливою і безнадійною?

Тимчасову втрату Криму

Татари кримські сповнені тривоги за свою долю, адже Москва вже раз депортувала їх з півострова. С-на: Reuters

„ Військовий відступ України з Криму потрібен був, щоб перед усім світом увиразнити зло кагебістського режиму Путіна „

ми аналізуємо виключно своєю земною логікою, сором-

лячись незастосування нами зброї й шукаючи винних

в українській національній «ганьбі». І не бачимо, що на

наших очах розгорнулася драма історії, яка закодована в духовній пам'яті українців. Згадаймо: який духовний подвиг було вознесено Церквою давнього Києва на початку XI століття у ранг найбільшої святості? Подвигом Бориса і Гліба є незастосування ними сили супроти свого вбивці – брата Святополка. Без року 1000 літ минуло з тієї пори, й увесь цей час Церква закріплювала у свідомості людей відмову від насильства як найбільший духовний подвиг.

Українські воїни не підняли зброї проти росіян не лише тому, що не було такої команди або ж мудріше було не піддатися на провокації. Зі свідчень солдатів можна відчувати, що спрацювало також незриме й мало ким усвідомлюване табу.

З плином часу українці розгубили свої давньокіївські шляхетські грамоти й перетворилися на збіднілих родичів великоросського пана. Але, як виявилось, у їхній пам'яті закодовано те, що й визначає їхнє пряме спадкоємство від давньоруської духовності: борисоглібське страсотерпство.

Продовження на 3 стор. ►

НЕ БІЙМОСЯ СВЯТОСТІ!

Як може бути святою Церква, яка складається з грішників? Папа Франциск відповідає на це запитання, спираючись на один з елементів «Символу віри», яким визнаємо, що віримо в «єдину, святу, католицьку й апостольську Церкву».

Який сенс цього запитання знаючи, що історична Церква «на своєму довгому шляху мала чимало труднощів, проблем, темних періодів»? «Як може бути святою Церква, яка складається з людських істот, з грішників? Чоловіків грішників, жінок грішниць, священників грішників, черниць грішниць, єпископів грішників, папи грішника... Як така Церква може бути святою?» – запитує Франциск і пропонує шукати відповіді у Посланні святого Павла до Ефесян.

Апостол народів, взявши за приклад родинні стосунки, стверджує, що «Христос полюбив Церкву і віддав Себе Самого за неї, щоб вчинити її святою». «Це означає, що Церква є святою, бо вона походить від Бога, Який є святим, вірним, і ніколи не залишить її під владою темряви й зла. Вона є святою, адже Ісус Христос, Святий Божий, нерозривно поєднаний з нею. Вона є святою, тому що її провадить Святий Дух, який її очищує, перемінює, оновлює». Отож Церква є святою не завдяки нашим заслугам, але через те,

що її такою робить Бог.

«Ми є Церквою грішників, – веде далі Папа, і як грішники, ми покликані дозволити на те, щоб Бог нас перемінив, оновлював та освячував». Але існує також «інша спокуса», тобто, стверджувати, що «Церква є Церквою лише чистих», тих, які послідовні у своїй поведінці, а всіх інших слід видалити. Однак, це не так, «Церква, яка є святою, не відкидає грішників». Вона, навпаки, кличе всіх приступати до милосердя Небесного Отця.

Хтось може сказати: «Я маю стільки гріхів, то як я можу почуватися частиною Церкви?» Такому Святий Отець відповідає, що ніхто не є безгрішним. Господь чекає на кожного, хоче почути від нас: «Пробач! Допоможи! Переміни моє серце». І Господь, який чекає на нас у Церкві «не як безжалісний суддя, але як батько з євангельської притчі», може дійсно перемінювати серце. Отож Церква не є домом небогатих, але – всіх, де всі можуть освятитися. «Церква усім пропонує можливість ступати дорогою

святості, якою є дорога християнина», – сказав Папа, заохочуючи нас у своєму серці відповісти на запитання про те, чи ми самі дозволяємо Богові освячувати нас? Чи ми є Церквою з розпростертими обіймами, чи замкненою у собі самій?

Вселенський Архиєрей ставить останнє запитання: «Що можу я зробити, почувуючись слабким, вразливим, грішником?» Бог відповідає нам: «Не бійся святості, не бійся прагнути високого». Адже кожен християнин покликаний до святості, яка «не полягає насамперед у тому, щоб робити надзвичайні речі, але в тому, щоб дозволити діяти Богові; вона є зустріччю нашої слабкості з силою Його благодаті; вона означає довіряти Його дії, що вчиняє нас здатними жити з любов'ю, робити все з радістю та покорою на Божу славу та служіння ближньому», – підсумовує папа Франциск, закликаючи не втрачати надії на святість, з радістю жити вірою та дозволити Богові нас любити.

Подано за «Світлом»

КОРОТКО

6 квітня, у п'яту неділю Великого Посту, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав відновив Акт посвяти українського народу під Покров Богородиці. «Під свій Покров святих, Діво свята, приймай дітей своїх, о, Всеблага», – сказав Патріарх. Відновлення

Акту відбувається в складний історичний період українського народу. Так учинив 1037 року князь Ярослав Мудрий, коли нависла загроза для Київської держави з боку кочових племен з південного сходу. Такий крок повторив і Блаженніший Мирослав Іван (Любачівський) на зорі становлення Української держави. «Ми віримо, що всемогутній Божий захист торкнеться усіх нас. І ми отримаємо такий захист, який не зможе дати ні зброя, ні дипломатія, ні людська сила», – сказав Глава УГКЦ.

УГКЦ ЗАВАЖАЄ ЗУСТРІЧІ КІРІЛЛА З ПАПОЮ

У Російській Православній Церкві заявили, що дії українських греко-католиків заважають зустрічі патріарха Кірілла з папою Франциском. Про це сказав глава відділу зовнішніх церковних зв'язків РПЦ митрополит Іларіон в інтерв'ю National Catholic Register. За його словами, РПЦ вважає УГКЦ «спецпроектом» Ватикану, який в ситуації революції в Україні став «серйозною перешкодою для діалогу між православ'ям і католицизмом». «У нинішньому громадянському протистоянні греко-католики відразу ж зайняли позицію однієї зі сторін, увійшли в активну взаємодію з розкольникими. Глава УГКЦ спільно з главою т.зв. Київського Патріархату ходив по кабінетах Держдепу США, закликаючи американську владу втрутитися в ситуацію», – заявив представник РПЦ. «По суті, мова йде про черговий хрестовий похід проти православ'я», – додав він. Іларіон заявив, що Ватикан відмовляється «вплинути» на УГКЦ і не хоче «відмежуватися» від її дій. «У такій ситуації стало складніше говорити про проведення в найближчому майбутньому зустрічі Папи Римського з Патріархом Московським», – наголосив він.

Як відомо, українські Церкви об'єднані у Всеукраїнську Раду Церков різко засудили спроби силового розгону Євромайдану колишньою українською владою. Представники основних Церков проводили свої служіння на Майдані і закликали до мирного протесту і вирішенню політичної кризи. (Українська Правда)

ЗНАЙШЛИ АРХІВ ОУН

Близько тисячі документів Служби Безпеки ОУН, які нещодавно відкопали у бідоні на Тернопільщині, Центр Досліджень Визвольного Руху розпочав реставрувати та описувати. За словами дослідників, в основному документи збереглися досить добре, хоч перебували під землею у пошкодженому іржею та водою бідоні майже 65 років. У ньому документи, які розповідають про діяльність повстанців у Бережанському, Козівському та Підгаєцькому районах Тернопільщини. Більшість матеріалів датовані 1947–1949 рр. Важливу групу становлять списки загиблих та некрологи на кілька сотень імен у вигляді біографічних довідок. Люди, які втратили своїх рідних, зможуть тепер дізнатися, коли і як вони загинули. В знайденому архіві збереглися підпільні видання та листівки, а також навчальні матеріали Служби Безпеки ОУН. (Прес-центр ЦДВР)

БУДЕ ПАМ'ЯТНИК ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ В ГДАНЬСЬКУ

У приморському польському місті Гданськ у рамках підготовки відзначення тисячоліття з часу смерті князя України-Руси Володимира вирішили спорудити пам'ятник правителів-хрестителю. Монумент постане перед греко-католицькою церквою святого Варфоломія, що в центрі міста. Творці ідеї наголошують: святий рівноапостольний князь Володимир символізує зв'язки України з Європою. Над створенням пам'ятника працює український скульптор Геннадій Єршов з Чернігова, він відомий як автор пам'ятника жертвам Голодомору на варшавському православному кладовищі, де, зокрема, поховані воїни УНР. Гданський варіант пам'ятника є «збагаченою» версією славнозвісного монументу Володимирі Великому на березі Дніпра в Києві. Хоча, як наголошує Геннадій Єршов, це не буде копія. (Володимир Прядко, Польське Радіо)

З Катехизму УГКЦ

ВОСКРЕСІННЯ

Сходження Христа в ад є звершенням спасіння всього світу: «неба, землі і глибин підземних». Бог у воплощенні сходить з «небесного» у «земне», а через смерть сходить у «глибини підземні», щоб наповнити Собою «все»: «В гробі плоттю, в аді з душею як Бог, в раю із розбійником, і на престолі був еси, Христе, з Отцем і Духом, все наповнюючи, неописаний». Помираючи і сходячи до аду, Христос-Боголюдина об'являється «Воскресінням і Життям»: Він пробуджує від гріховного сну Адама та вводить його до раю. Тому «той, хто проникне в глибину хреста і гробу та буде посвячений у таїнство воскресіння, пізнає кінцеву мету, заради якої Бог створив усі речі на початку». (231)

ЧИ ДІЄ У КРИМУ БОГ, ЯКИЙ БУВ З НАМИ НА МАЙДАНІ?

Продовження. Початок на 2 стор.

І навпаки: патріарх московський може скільки завгодно пропагандистськи покликатися на духовний спадок Київської Русі, проте, підтримавши «Святополка окаянного» в його нинішній путінській подобі, він позбавляє себе права на борисоглібське спадкоємство. Відтак його концепція «русского міра» стає лише церковним ерзацом імперської ідеї. Відтепер кожного разу, як він вимовлятиме святі імена Бориса і Гліба, душу його пропикатиме відчуття нерозкаяного гріха. Бо є він насправді лише церковним речником колективного «Святополка», на якого знову чекає доля, як сказано в літописі, зникнути «між Ляхи і Чехи», що є символом окаянного небуття.

Ніхто з нас не знає, як розгор-

татимуться події далі. І український народ не можна позбавити права захищати себе і свої домівки. Проте, оглядаючись назад, не мучмо себе докорами за «головотяпство» наших воєначальників – навіть якщо з практичної точки зору ці докори й будуть виправданими. Жертва Небесної Сотні була потрібна, щоб перед усім світом увиразнити зло бандитського режиму Януковича. Військовий відступ України з Криму потрібен був, щоб перед усім світом увиразнити зло кагебістського режиму Путіна. Завдяки цим двом увиразненням Україна здобула моральну перемогу, яку не заглушать ні «переможні» фанфари в Кремлі, ні російський «успішний» бліц-кріг у Криму. Не заглушать вони й моральну поразку Путіна та його попліч-

ників, яка відтепер пектиме їх попри гонор їхній і похвальбу.

Бог у Криму присутній: Він діє. Це Він – один для всіх нас – сповнив духом миру серця вірних Україні кримських татар, щоб вони відкрили двері своїх мечетей для молитви гнаних українських християн. Це Він обертає помилки наші – як-от вагання щодо надання кримськотатарському народові національної автономії – у наші спільні дорожочні шанси зробити це, сподіваюся, в недалекому майбутньому. І ми не сміємо ці шанси занапастити.

Що ж, тривога вступила сьогодні в оселі усіх: і українців, і кримських татар та інших національних меншин півострова, а також етнічних росіян, що вжахнулися манері, з якою їх «захищають». Але не має в нас бути почуття сорому. Бо ж «нехай осоромляться й застидаються всі ті разом, що радіють нашому лиху; нехай укриються соромом і стидом ті, що гордовито несуться проти нас».

Мирослав Маринович, «День»

С-на: Мирослава Іваник

У НЕЇ НЕ БУЛО ІМЕНІ

Приголомшлива світлина знаменитого французького світляра Еріка Бувета стала одним з найяскравіших вражень трагічного і героїчного дня 20 лютого. Снайпери почали розстріл беззбройних людей на Інститутській. Майданівці не кидали своїх, намагалися витягнути кожного, але вбивці били по тих, хто допомагав пораненим. І коли загинули чоловіки, на допомогу пораненим прийшла ця Жінка: без каски, щита і бронежилета, з розпущеним волоссям. Її ніщо не захищало. Ніщо, крім беззавітної мужності, любові до людей, почуття обов'язку, і Божого провидіння.

У неї не було імені. 11 березня я написав звернення з проханням допомогти знайти цю безвісну Героїню. Добрі люди допомогли зв'язатися з нею. **ЗНАЙОМТЕСЯ:** МАРІЯ МАТВІЇВ, сестра «швидкої допомоги» комунального закладу «Львівський обласний центр медичної допомоги та медицини катастроф», з міста Буськ Львівської області. Марія нічого не знала про ажіотаж навколо її подвигу в інтернеті, і світову популярність її світлини на Інститутській. У неї є 12-річний син Дмитрик, чоловік Петро, мама Мирослава, і звичайна така важка робота – рятувати життя. Я записав її розповідь.

«На Майдан я приїжджала 5 разів. Ми виїжджали з моєю сестрою, чоловіком щоразу, коли там стало небезпечно. Ми завжди були на передовій. Я розуміла, що Майдан, це наш шанс змінити життя на краще, і у мене не було питань, треба це робити чи ні. Який сенс жити, якщо боятися?»

Жили завжди в наметі нашої Буської сотні. 18 лютого ми були вдома в Буську, коли побачили жакливі кадри подій у Києві. Десятки вбитих і поранених людей. Ми були приголомшені. Ввечері разом з чоловіком зібралися і пішли на площу, де виїжджав автобус на Київ. Тут я вперше побачила як багато чоловіків злякалися: добровольців було не так багато. Нас виїхало 30 осіб, я була єдиною жінкою.

Ми прибули на Майдан о 3.30 19-го лютого. Я вийшла з автобуса, і мені стало так радісно – я побачила багато людей, я побачила, що Майдан не здається незважаючи ні на що, і Майдан дав мені сили. Потім чоловік сказав, що у нього від побаченого були абсолютно протилежні враження – він бачив те, на що я не звернула увагу:

остання лінія оборони проходила під самою сценою, не вистачало палаючих матеріалів, було мало пляшок з палаючою сумішшю. Ми відразу почали розливати «коктейлі Молотова» і передавати їх на передову. Відпрацювали весь день і ніч. Я вже почала допомагати пораненим, готувати їжу. Вранці 20-го ми дізналися про перемир'я, і як тільки міліція пішла з Майдану вирішили трохи поспати. Але тільки я задрімала, як в намет забіг наш хлопець з Буська. Він сказав, що в наших стріляють біля Жовтневого Палацу, терміново потрібні медики.

Я побігла туди. У мене не було каски, бронежилета. Я не стала одягати накидку Червоного Хреста. Ще з часів боїв на Грушевського я знала, що медики в яскравій формі можуть стати мішенями, тому не хотіла привертати до себе увагу. Зверху я побачила

як почали розстрілювати людей на Інститутській. Вогонь був дуже щільний, гуркіт пострілів не припинявся.

Спочатку я надала допомогу одному хлопцеві, він був легко поранений. Потім я підповзла до бійця, який отримав поранення в ногу. Але крики про допомогу були на самому верху біля барикади. Я поповзла вгору. Тут снайпери не давали підійти до поранених. На хвилину я зупинилася. Згадала свого Дмитрика, своє життя, своїх близьких, всіх, кого люблю. Але крики про допомогу були гучнішими, ніж постріли. І я поповзла до них. Хлопець на світліні отримав поранення, коли я була вже зовсім близько. Побачила важке поранення в голову. Вхідний отвір кулі був близько двох сантиметрів у діаметрі, і з нього юшила кров пружним струменем, як з водопровідного крана. Все, що я могла

зробити – зупинити кровотечу. Як тільки я наклала пов'язку, підбігли санітари, і винесли його. Потім біля дерева інший чоловік отримав поранення в живіт – дуже важке. Куля буквально розпорола його, і кров теж хльоснула фонтаном. Молодий санітар не зміг зробити укол: навколо падають люди, кулі свистять, крики, кров... Але у мене ж досвід – рука не здригнулася. Інші люди вже зробили перев'язку і забрали пораненого. Час ніби перестав існувати і я все робила на автоматі, нічого не бачила крім поранених і вбитих. Чоловік з Коломиї прикривав мене щитом – я згадала про нього тільки наступного дня, коли він пригадав мені про ці події. Я озирнулася – іншим вже не можна було допомогти, і хлопці витягали тіла.

Всього в той ранок я взяла участь у порятунку 4 чоловік. Двоє з них, безсумнівно, зали-

шилися живі. Пораненого кулею в голову бійця я побачила згодом – на жаль, вже бездиханим серед тіл, що лежали біля готелю «Козацький». У бійця, який отримав кулю в живіт було, на жаль, небагато шансів на порятунок...

Я приїжджала до Києва пом'янути їх на 9 днів. Коли буду в Києві наступного разу? Не знаю. Начебто в травні збираються люди, а може і через рік... Ось мама мене поправляє, що якщо війна, то треба знову їхати. Ну звичайно, мамо, звичайно, поїду. Якщо зуміли визволити свою землю, зуміємо і захистити.»

Я сказав їй: «Маріє, Ви думали, що рятували 4 життя, а насправді Ви рятували тисячі душ, які стали вільними, для яких Ваші вчинки стали прикладом любові до ближнього, любові до Батьківщини». Спасибі, Маріє Матвіїв. Слава Україні!

Юрій Бутусов, журналіст

БАРАК ОБАМА ПРО УКРАЇНСЬКУ МОЛОДЬ

людей, які віддають данину поваги Майдану. Там була загорнута в прапор України студентка університету, яка висловила побажання: «кожна країна повинна жити за законом». Аспірант, який згадує своїх колег протестувальників, сказав: «Я хочу, щоб ці люди, які тут є, мали гідність». Уявіть, що ви молода жінка, яка каже: «Є деякі речі, які страх, полі-

цейські палиці і сльозогінний газ не можуть знищити».

Ми ніколи не зустрічалися з цими людьми, але знаємо їх. Їхні голоси перекликаються з заклик до людської гідності, який було чути на європейських вулицях і площах протягом кількох поколінь. Їхні голоси перекликаються з такими ж голосами людей з усього світу, які в цей самий момент

борються за свою гідність. Ці українці відкинули уряд, який крав у людей замість того, щоб служити їм, і прагнуть тих же ідеалів, які дозволяють нам бути тут сьогодні.

Ніхто з нас не може знати напевне, що найближчі дні принесуть Україні, але я впевнений, що зрештою ці голоси, голоси за людську гідність, можливість, індивідуальні права і верховенства права – ці голоси зрештою переможуть. Я вірю в те,

що з часом вільних країн та вільних людей стане більше і майбутнє буде за нами. Я вірю в це не через власну наївність, і не через силу нашої зброї або розмір наших економік, я вірю в це тому, що ці ідеали, які ми стверджуємо, є вірними, ці ідеали є універсальними.

**Президент США
Барак Обама (Зі звернення
до європейської молоді,
26 березня 2014 р.,
Брюссель)**

Просто подивіться на молодих людей України, які рішуче забрали своє майбутнє від уряду, що згнів від корупції; на портрети загиблих, яких вбили снайпери; простих

ЦЕРКВА, ЯКА НЕ МОВЧИТЬ

(РОЗМОВА З ПАТРІАРХОМ СВЯТОСЛАВОМ)

► У мене особисто скла-лося враження, що Папа Римський дуже мало і дуже обережно говорить про Україну. Він боїться гніву Росії? Чи у мене помилкове враження?

Патріарх Святослав: Гадаю, у вас помилкове враження. Чому? Тому що Папа достатньо багато сказав про Україну. Але очевидно, що він говорить так, як личить Вселенському Архієреєві. Він не може давати оцінку тим чи іншим конкретним діям тої чи іншої влади, уряду.

► УГКЦ не просто одна із 22 унійних Церков. УГКЦ давно існує як повноцінний унійний патріархат, більший та кращий за інші існуючі п'ять таких патріархатів. Я розумію, що бояться реакції Росії, але у нас загинули сотні людей, Росія у своїй агресивності стає безнадійним православним Іраном. Нам визнання патріархату чекає на Пасху чи П'ятидесятницю цього року? Чи ще пролітої крові мало?

Патріарх Святослав: Однозначно, що питання патріархату – це є питання часу. Очевидно, що Господь Бог є Той, Хто встановлює час. Але патріархат хтось не дарує зверху. Патріархат будується. І ті події, які ми пережили і переживаємо, однозначно є будуючими для церковної свідомості, зокрема, коли мова йде про самоорганізацію УГКЦ. Тому ми вже діємо як патріарша Церква. Я би не хотів пов'язувати питання патріархату виключно з політично-історичними обставинами. Вони очевидно впливають, але вони не є вирішальними. І визнання патріархату не пов'язані з політичними або кон'юнктурними обставинами чи дипломатичними моментами. Патріархат – це є знак зрілості помісної Церкви. Ну і ми дозріваємо.

► Коли вас обрали головою УГКЦ, ви говорили

про завдання розбудови «українського світу». Натомість ми майже стали частиною «русского мира» (російського світу – Ред.), і лише чудо рятує нас учора і сьогодні. Чому ми згаяли кілька років?

Патріарх Святослав: Ми не згаляли кілька років. Я думаю, що такі дуже агресивні кроки «русского мира» і є реакцією на будівництво українського світу, яке відбувалось дуже активно й успішно, – як на рідних землях, так і по цілому світі. Тому час, на мою думку, був дуже добре використаний.

► Ви відчуваєте хвилю нової секуляризації в Україні? Я знаю, що у деяких львівських парафіях УГКЦ, де раніше було по п'ять літургій, вже служать лише по три.

Патріарх Святослав: Я не знаю таких випадків. Навпаки, ми збільшуємо кількість літургій. Зокрема, у Києві, у нашому Патріаршому Соборі, ми вже служимо три літургії. Якщо це святковий день у будні, то навіть є вечірня літургія для тих, хто працює. Очевидно, секуляризація не минає Україну. Процес, коли релігійне життя виносять на маргінеси, є присутнім.

Але Майдан засвідчив і щось інше. Я пригадую зустріч богословів, які намагалися роздумувати на тему богослов'я на Майдані. І дуже цікаво було наголошено, що саме ці події такі, під час яких суспільство відчинило двері перед Церквою, як ніколи готове слухати її учительський голос. І сьогодні усі Церкви мають замислитися над тим, як відповісти на це запрошення, переступити поріг, який сьогодні перед нами відкриває суспільство. Я цілком свідомий того, що якщо ми сьогодні не зможемо адек-

ватно у ті відчинені двері увійти, то завтра ми спостерігатимемо зовсім протилежне. Ці двері можуть закритися. І тоді процес секуляризації буде значно жорсткішим та агресивнішим.

► Ви відчуваєте, що на християнах України є провина за проліту крові і майбутню можливу кров? Тобто я хочу сказати: це були наші діти, брати і сестри, а чи зробили ми все можливе і неможливе, щоб вони не загинули? Чи ми сьогодні робимо все можливе і неможливе заради України?

Патріарх Святослав: Якщо виділяти слово «провина», то і відповідальність за всі події, які пережила Україна, лежить на всіх нас, у тому числі й на християнах. Ми маємо зробити собі глибокий іспит сумління, чи ми все зробили для того, щоб не допустити проліття крові. Ми, предсто-ятелі Церков, багато разів намагалися переконати в успішності мирного спротиву, необхідності у певні моменти остудити гарячі голови, аби не було кровопролиття. Чи це нам вдалося? Мабуть, ні, тому що кров пролилася. Чи прислухалися християни до нашого голосу? Мабуть, ні. Я пригадую слова Мирослава Дочинця, він минулорічний лауреат Шевченківської Премії. У своїй книжці «Горянин» він каже: «Ми не можемо додати днів до нашого життя, але можемо додати життя до наших днів». І якраз саме це ми повинні зробити – зберегти життя. Тоді наші дні будуть живими, діяльними, носіями надій на майбутнє, а не носіями смерті, розрухи, вбивств...

Чи ми робимо все можливе і неможливе заради України? Підсумовуючи кожен день, ми маємо робити іспит

сумління і себе запитувати: чи я все зробив, що міг зробити для України, для свого народу і для своєї Церкви? Такий іспит повинен робити кожний. Бо ми сьогодні дуже спішимо контролювати владу. Це треба робити. Але часом не контролюємо себе.

► Коли в храмах УГКЦ в Галичині повністю заборонять священикам використовувати знаменитий вислів: «Православний – це москаль»?

Патріарх Святослав: Я не знаю, де ви таке почули.

► У Галичині минулого тижня.

Патріарх Святослав: Це нічого не має спільного з церковною проповіддю. Якщо щось подібне діється в храмах чи звучить з церковних амвонів, то це ганебно. Сьогодні свідомість наших вірних, зокрема духовенства, сягає того, що ми повинні шукати те, що нас єднає з нашими братами, зокрема – з православними, ніж наголошувати на тому, що нас роз'єднує, є певним пріоритетом. Богу дякувати, що етап протистояння, який був, можливо, на початках свободи, сьогодні справді переходить у такий момент відкритості, розуміння й співпраці.

► В УГКЦ борються дві ідентичності. На запитання «хто ви?» одного дня кардинал Гузар мені відповів: «Ми – православні в єдності з Римом», а владика Богдан Дзюрах: «Ми – католики східного обряду». Коли на це запитання почу відповідь: «Ми – християни, відкриті для всіх в Україні та світі сущих»? Коли почнемо визначати себе не з огляду на своє минуле, а з огляду на своє євангельське покликання служити Богові та ближнім?

Патріарх Святослав: Питан-

ня ідентичності важливе. Але я думаю, що на нього не потрібно тепер дуже звертати увагу. Ідентичність формувалась і формується під впливом різних обставин: історичних, культурних. Ідентичність – це щось, що робить мене таким, яким я є. Це – мій спадок, той генетичний код, яким я наділений. При цьому найважливіша частина цього генетичного коду мене робить християнином, перш за все. Ми маємо користуватися з того спадку, знати, хто ми є як діти української Церкви, як діти Церкви київського християнства. Але ми повинні завжди дивитися вперед. Інакше ми подібні до людини, яка йде вперед з головою, що повернута назад. І тоді завжди є небезпека або не дійти до мети, або міцно вдаритися головою об якусь перешкоду. Тому, гадаю, нам потрібно розуміти, що ми – християни, які живуть сопрічастям Церков, успадкованим від попередників. Ми, як УГКЦ, є певним пріоритетом. Богу дякувати, що етап протистояння, який був, можливо, на початках свободи, сьогодні справді переходить у такий момент відкритості, розуміння й співпраці.

► Патріарх Філарет минулого тижня видав дуже різке і правдиве послання з приводу агресії в Криму. Як щодо вашої реакції?

Патріарх Святослав: Ні для кого не є секретом, що анексія Криму де-факто поламала всю систему глобальної безпеки у світі. Сьогодні світ є настільки пов'язаний між собою, що те протистояння, яке тоді переживала Україна і яке є сьогодні, може відкрити дуже глибокі протиріччя, що існують у міжнародній спільноті, десь глибоко, а їх, можливо, ніхто не бачить. Завдання всіх – і нас в Україні, і Церков на глобальному рівні, і усього світового співтовариства – зробити все, щоб не допустити нової війни. Не тільки війни холодної, але так само – війни, яка була б тією пожежею, в якій гинуть люди.

Розмову вів Юрій Чорноморець, «День»

Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав увійшов у топ-10 людей 2013 року за версією журналу «Inside the Vatican». Главу УГКЦ зараховано за те, що він став «сміливим свідком істини і добра». З цієї нагоди журнал опублікував біографічну статтю про Главу УГКЦ. «Завдяки своїй енергії і запалу в захисті Церкви в Україні, особливо в цей важкий рік для цієї держави, ми вшанували його як одного з визначних людей 2013 року», – йдеться у статті. Автор зазначає, що Блаженніший Святослав вважається «об'єднавчою силою для греко-католиків в Україні і в усьому світі, оскільки він жив за кордоном і знає життя українців в діаспорі. Підкреслює, що Патріарх виступає «промотором екуменічного діалогу з православною Церквою і прагне діалогу з нинішнім урядом України». «Він є лідером Церкви, що піднімає свій голос на захист свободи, особливо у світлі останніх подій у Києві», – наголошено в статті.

Журнал «Inside the Vatican» виходить у світ щомісяця з 1993 року. Він інформує громадськість про події в Римській Курії, у Ватикані та Римі, а також у християнському світі. Щомісячник розповсюджується передусім у США та Канаді.

Департамент Інформації УГКЦ

200-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. В НІМЕЧЧИНІ ТА ШВЕЦІЇ

СТОКГОЛЬМ: «ЗАПОВІТ»

Вогонь, запалений
Тарасом,
У нашій серці не погас.
Він став над простором і часом,
Він будить нас,
він кличе нас...

(В. Каліщук)

«Заповіт» – народний гімн, що народився з-під пера Великого Кобзаря, став відомий цілому світові. Соломія Трускавецька та Софія Пришлівська, учениці з дитячого осередку «Молоде козацтво» повернули нас на мить у ті далекі роки, коли було створено цю величну поезію.

...Листопад 1845 р. видався мокрим, вітряним та холодним. Шевченкові ця погода дошкуляла більше, ніж іншим. Він працював тоді в археографічній комісії і мусив весь час роз'їжджати по селах і містах, змальовуючи старовинні церкви, монастирі. Вранці поет виїхав із села В'юнище в Андрушів, в дорозі промок до нитки. Довелося злягти в чужій хаті серед чужих людей. Про хворобу поета дізнався його щирий приятель, переяславський лікар А.О. Козачковський, і негайно перевіз Тараса Григоровича до себе у Переяслав. У хворого почалося двостороннє запалення легенів. Становище було майже безнадійним. Тарас Григорович лежав у чистій, теплій, затишній кімнаті... і думав про свою останню годину, про долю України, про майбутнє рідного народу. В увяї виринав Дніпро, лани широкополі та села, що нагадували поетові писанку. Ось такої години Шевченкові страшенно захотілося сказати народові, Україні, своїм друзям тепле щире слово. І на папір лягли рядки... Рядки заповіту... Вірш написано 25 грудня 1845 року. Не думав тоді поет ні про славу, ні про поесті, ні про можливу кару за свої сміливі думки. Він тільки хотів, може востаннє, сказати народові про те, що думав, що почував. То був його заповіт. На щастя, міцний організм Шевченка переміг хворобу, і він подарував світові ще багато безсмертних творів.

Харків, графіті Сергія Кочетова

А «Заповіт» пішов у люди... Сьогодні поезія Шевченка звучить майже двостома мовами народів світу. Музичні крила понесли його поезію по всій Україні. Передаючи урочисту велич Тарасового слова. «Заповіт» став нашим другим національним гімном. Музикознавці стверджують, що існує 60 музичних інтерпретацій «Заповіту».

На нашому святі у Стокгольмі «Заповіт» заспівали наші «соловейки», п. Стефан Тицький та п. Мирон Гриняк, а учениця з дитячого осередку Ярина Пришлівська прочитала вірш.

В «Заповіті» всі дієслова є в наказовій формі, що спонукає нас до дій. Висловлюється впевненість у тому, що народ обов'язково повстане й розірве кайдани. Що й сталося на Майдані! І ноти суму з «Заповіту», з Майдану, переростають у віру в завтрашній день. Нам треба черпати з Шевченкової поезії наполегливості, мужності в обстоюванні правди і справедливості. А ще нам конче потрібно, щоб Шевченкове слово жило в серці кожного українця, вчило нас пам'яті «чия правда, чия

кривда і чий ми діти». Нехай же в душах споконвічно звучить Тарасів «Заповіт»!

На нашій зустрічі «Заповіт» звучав мовами світу, а мали ми 16 мов: латвійську, латинську, шведську, білоруську, російську, албанську, македонську, перську, чеську, словацьку, французьку, арабську, китайську (мандарин), польську, сербську, турецьку.

Була у нас також фотовиставка «Монументальна Шевченкіада». Фотопідбірку пам'ятників Т. Шевченку та презентацію (автор Руслан Теліпський) привіз Назар Ткачук з України, м. Луцьк. Кожний слухач, що завітав на мультимедійну презентацію мав можливість ознайомитись з національною та світовою спадщиною монументальної Шевченкіади. Дослідження автора мають глибокий зміст, він не лише показує географію меморіальних згадок про Т. Шевченка, але вказує на причинні зв'язки їх територіального поширення.

Для «ХГ» **Наталія Войтюк, наставник дитячого осередку «Молоде козацтво»**

ЛЕЙПЦІГ: «НЕ ЗАБУДЬТЕ ПОМ'ЯНУТИ»

Вечір, присвячений 200-річчю від дня народження Т.Г. Шевченка організували парафіяни церкви св. Юрія. Прийшло чимало гостей: росіяни, поляки, євреї, білоруси і німці. Люди спілкувалися українською та німецькою мовами. В залі панував піднесений святковий настрій. А зі сцени споглядав на всіх, наче батько, «суворий Тарас» в обрамленні вишитого рушника. Святковий настрій присутнім додавав і прекрасний, світлий зал старої біржі у самому центрі Лейпцігу.

«Кожен рік ми відзначаємо Шевченківські Дні у нашій церкві, але така дата повинна бути винесена на ширший, міський рівень, щоб до нас приєдналися всі, хто знає, шанує і любить нашого Кобзаря», – так сказала Богдана Хідченко. Сказала і зробила. Запросила на допомогу людей: Віктора Тімченка – журналіста, письменника, українця, який пустив вже коріння в Німеччині, е.V. Heilige Alexandra, керівника Надію Опенлендер-Стрільчук, бізнесменів-спонсорів Василя Синюка та Василя Мороза, і організувала виступи як професійних акторів так і аматорів.

Присутні в залі з великою увагою слухали поезію Т. Шевченка у виконанні Анни Марковської, Галини Льїної, Оксани Макогон, Галини Альтнер, Софії Кулай та Даринки Кулай (6 рочків), Світлани Стрільчук, Северина Флюнти та спів Вадима Заславського. Бурхливі оплески були нагородою всім виконавцям.

Зі сцени звучали також українські народні пісні і сучасні твори (Б. Смолянський «Задумливо у Києві стоїть Тарас...») про Шевченка. Два твори композитора М. Скорика виконав молодий піаніст Андрій Цигічко, він провів і весь музичний супровід Шевченківського вечора.

Всі дякували Богдані Хідченко, співакці, заслуженій артистці України за організацію свята та за її прекрасний спів. «Ой одна я одна» – сл. Т. Шевченка, муз. обр. М. Лисенка та «Чотири воли пасу я...» – укр. нар. пісня, муз. обр. А. Кос-Анатольського були виконані співачкою з такою майстерністю та щирістю, що у багатьох слухачів виступили сльози на очах.

В кінці святкової зустрічі всі, і артисти, і присутні в залі, заспівали: «І мене в сім'ї великій, в сім'ї вольній, новій, не забудь-те пом'янути незлим, тихим словом». Цей березневий вечір залишиться у нашій пам'яті надовго.

Вдячні прихильники творчості Т.Г. Шевченка

▼ Продовження. Початок на 6 стор.

200-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. В НІМЕЧЧИНІ ТА ШВЕЦІЇ

Учасники Шевченківського свята в Лейпцігу

МЮНХЕН: «МІЙ ШЕВЧЕНКО» ЮРІЯ МАКАРОВА

У приміщенні Українського вільного Університету відбулася доповідь журналіста, телеведучого, кінодокументаліста і письменника Юрія Макарова на тему: «Мій Шевченко», у рамках якої було демонстровано однойменний документальний фільм.

Зустріч відкрила ректор УВУ проф. Ярослава Мельник. Вона зазначила, що Юрію Макарову притаманна з-поміж іншого й неабияка інтелектуальна відвага. Адже, далєбі, не просто відважитись на фільм про Тараса Шевченка, постаць якого глибоко закорінена у свідомості українців.

У доповіді Ю. Макаров наголосив на тому, що творчість Шевченка потребує перечитання, а отже, контекстуалізації насамперед у межах європейського канону: «Без польського, італійського, французького, німецького контекстів годі збагнути цього великого письменника, чий погляд проникав далеко в перспективу майбутніх віків. Адже Тарас Шевченко – надзвичайний новатор, модерніст та митець свого часу, який орієнтувався на нові форми. Шевченкове слово – це слово радикально нових змістів, що поєднує в нерозривну єдність минуле, теперішнє і майбутнє. Тому, доки всі референції будуть спрямовані до національної традиції, кодів та фольклору, доти більша частина творчості Шевченка залишатиметься закодованою та нерозшифрованою».

У фільмі Юрій Макаров запропонував новий погляд на Шевченка як вільного, модерного, спрямованого в майбутнє поета, десакралізуючи його культ в рамках народництва, нав'язаний радянською ідеологією.

Під час зустрічі була змога всім присутнім ознайомитися з раритетними текстами Шевченкіани, які зберігаються в архіві та бібліотеці УВУ, зокрема з творами Шевченка і літературою про поета, виданими в 1940-х рр. у Німеччині.

Прес-служба УВУ

ФРАНКФУРТ-НА-МАЙНІ: «ШЕВЧЕНКО В ТРАУРІ МАЙДАНУ»

Дитячу програму розпочали спортсменки-гімнастки з Києва, вони члени юнацької національної збірної команди України, бронзові призери чемпіонату України: Анастасія Сліпченко, Юлія Залуська та Ольга Камишанська. Батьки Ольги Камишанської, пан та пані Камишанські були учасниками подій на Майдані. Пані Камишанська розповіла про ті жахливі дні, які довелося їм пережити і про гордість за виборену перемогу. Присутні не могли спокійно слухати розповідь про звірства «правоохоронців», які підпалили Будинок Профсоюзів, де в той час перебувало 50 поранених і більшість з них згоріла. Як діставали з каналізаційних люків під Маріїнським Парком тіла закатованих «тітушками» Патріотів. Нагадаємо, на даний момент «Небесна Сотня» налічує 103 особи, а пропало без вісті і розшуковуються 144.

Від керівництва Громади Ольга Гнатюк (Пімпл) привітала місцевих та гостей заходу, які прибули з Кьольну, Майнцу, Бад Кіссенгену, Гейдельбергу, Кайзерслаутерну, Маннгайму, Ашаффенбургу, Ельтвіллу, Лангену, Гохгайму та інших міст. Вона закликала українців залишатися мужніми та сильними.

Голова місцевої громади, Олексій Ємельяненко, розповів про п'ятьох українських патріотів з Києва, яких поранено під час подій на Майдані і вони досі не отримали достатньої допомоги. Вони мають характерні поранення від гумових куль, гранат та кийків «Беркуту». Постраждали очі, частини обличчя та кінцівки. Також є ускладнення внаслідок отруєння газом. Було вирішено звернутися до Обербюргермайстра міста Франкфурту з проханням надати допомогу постраждалим.

Формат заходу дозволив поєднати урочистості, висловити повагу українському генію Кобзарю та проінформувати українську громаду у відповідності до вимог часу. Дякуємо Вікторії Майстеровенко, Ользі Пімпл, Олені Шевковій, Андрію Громлику та Артему за організацію Шевченківського Вечора!

Олексій Ємельяненко, голова осередку прихильників ВО «Свобода» в Німеччині

УКРАЇНА ПЕРЕМОГЛА РОСІЮ В ДИПЛОМАТИЧНІЙ ВІЙНІ

14.03.2014 р. Держсекретар США Джон Керрі (праворуч) та міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров після чергового раунду переговорів щодо України

Засідання ради міністрів закордонних справ країн НАТО стало стратегічним проривом у відносинах між США, ЄС, Канадою з Україною і Росією. Гра зроблена – Україна здобула важливу перемогу. Так, перемогу! 1 квітня 2014 стало днем досягнення справжньої незалежності України від Росії.

Росії. Для того, щоб західний світ прийняв цей розклад, Путін включив всі важелі на Заході. У всіх країнах ЄС і Америки ведеться безпрецедентна за масштабами інформаційна війна – російські агенти намагаються відобразити вигідний Кремлю погляд на ситуацію. Всі західні компанії, пов'язані з російським ринком, виступають лобістами російських інтересів.

Сьогодні це вже не секрет: керівництво Росії неодноразово пропонувало голові Верхо-

вної Ради України Олександрю Турчинову провести неофіційну зустріч з Путіним, щоб прийняти пакет рішень з федералізації України та призначення Кремлем в південно-східних регіонах свого, по суті маріонеткового режиму. Україну пропонували знищити як єдину незалежну державу. За це Путін пропонував не тільки визнання нових властей в Києві, а й негайне відновлення кредитної програми.

Однак керівництво України категорично відхилило всі сепаратні переговори

з Путіним. Метою цієї ризикованої гри було завоювання самостійної політичної суб'єктності України в очах наших західних партнерів. Переговори могли бути тільки за участю ЄС і США. Що означало по суті міжнародні гарантії мирного врегулювання, і повністю суперечило планам Путіна. Але для того, щоб отримати підтримку Америки та ЄС Україні треба було вистояти. І не просто вистояти.

Продовження на 8 стор. ►

Цілі сторін були наступними: Путін намагався переконати західних лідерів, що порушення міжнародного права Росією, це всього лише внутрішньополітична проблема

РФ і її прикордонних територій, пов'язана з відсутністю твердої влади в Україні і неможливістю нових властей в Києві забезпечити контроль над країною без сприяння

УКРАЇНА ПЕРЕМОГЛА РОСІЮ В ДИПЛОМАТИЧНІЙ ВІЙНІ

▼ **Продовження. Початок на 7 стор.**

Найскладніше було в тому, що Захід не збирався обставити за Україну без гарантій, що влада в Києві зможе утримати стабільною ситуацію в регіонах. Складовою частиною стабілізації мало стати проведення дочасних виборів президента, і їх не можна було зірвати війною і введенням надзвичайного стану. Захід не зміг би приймати жорсткі заходи, якби в Україні почався збройний конфлікт між військами сепаратистів – «зеленими чоловічками» і українськими силами. Тоді Захід був би змушений грати роль миротворця-посередника. З 21 лютого йшла боротьба – чи зуміють українські лідери утримати країну від прямих зіткнень і зброй-

ного конфлікту? Відсутність конфлікту означала, що Україна зберігає себе як самостійний суб'єкт світової політики.

Утриматися від конфлікту було нелегко, тому що не тільки Росія провокувала війну – багато радикально налаштованих патріотів вимагали вводити війська, дати наказ відкрити вогонь, і психологічно їх можна було зрозуміти. Тут треба було просто повірити, про це не можна було говорити в телефірі. Важко було приймати рішення щодо Криму. Так, можна було дати бій. Але ніхто не знав, які ресурси Росія застосує для провокацій і диверсій в інших регіонах. Невеликі резерви треба було тримати, щоб не допустити обвалу влади в материковій Україні.

Засідання ради міністрів країн НАТО 1 квітня показало: Україна перемогла в дипломатичній війні за довіру Заходу.

Це означає, що стратегічна лінія керівництва України в Криму і протягом усього конфлікту з Росією була компетентною і ефективною. Українське керівництво завоювало довіру наших західних союзників, здобуло політичну суб'єктність на міжнародній арені. Захід ввів у дію санкції проти Росії і вони посилюються. Крим будемо повертати. Нам треба ще дуже багато зробити, але базу міжнародної підтримки ми вже отримали.

Тепер все почнеться по-іншому, тепер незалежність України отримає новий відлік. Ось що відбулося відразу після історичного засідання НАТО:

1. Захід почав економічну блокаду Криму.
2. Конгрес США проголосував за санкції проти РФ і за допомогу Україні.

3. Банки США почали блокаду російських грошей.

4. Україна отримала гарантії військової допомоги США у разі прямої агресії.

5. Росія втрачає можливість застосовувати енергетичний шантаж, оскільки Америка заявила про готовність експортувати газ до Європи.

Керрі (Джон Керрі, держсекретар США – Ред.) сказав основне – «демократичні та економічні реформи в Україні це найкраща реакція на кампанію залякування Росії на кордонах України, і концентрацію російських військ». НАТО збирається реалізувати свою багатократну військово-політичну перевагу перед Росією не витрачаючи зусиль на пряме зіткнення. Керрі не сказав нічого, що могло б закрити переговорний процес з Росією. Але він ще раз показав, що погляди США Путіну не під силу змінити.

Таким чином позиція дядька Сема незмінна:

1. Переговорний процес за участю України.

2. Виведення військ з Криму. Важливо, що позиція Керрі, Расмуссена (Андерс Фог Расмуссен – генеральний секретар НАТО – Ред.) і МЗС України була озвучена саме з трибуни НАТО – це наочна демонстрація Путіну, що США ситуацію в Україні на відкуп Кремлю не віддають. І за цими словами будуть конкретні дії.

Хочу подякувати насамперед Олександру Турчинову та Арсенію Яценюку – в цій боротьбі вирішальною виявилася їх воля і відповідальність. Але тепер перед ними і перед нами стоїть ще більш відповідальне завдання: за півтора місяці до виборів слід прийняти пакет реформ, які зроблять зміни влади в Україні незворотними. Слава Україні!

Юрій Бутусов, головний редактор «Цензор.Нет»

ПОДВІЙНА КАНОНІЗАЦІЯ

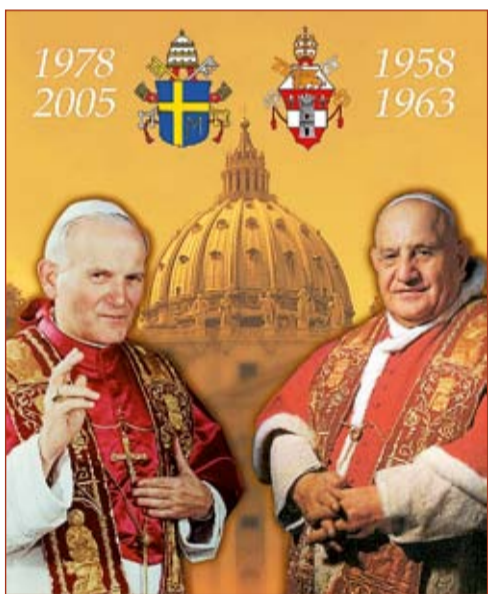
Напередодні запланованої на 27 квітня п.р. канонізації блаженних Івана XXIII та Івана Павла II відбудеться молитовне чужання в 11 римських храмах. В тому часі можна буде приступити до сповіді. Таким чином організатори канонізаційної урочистості хочуть наголосити на тому, що історична подія відбудеться у Неділю Божого Милосердя. Передовсім цю урочистість потрібно сприймати як свято віри.

Перед канонізаційною Літургією, яка розпочнеться о 10.00 год. 27 квітня на Площі Святого Петра, вірні молитимуться разом вервицю до Божого Милосердя. В Службі Божій, під час якої Іван Павло II та Іван XXIII будуть заруховані до сонму святих, братимуть участь дві жінки, які чудесно зцілилися через заступництво Івана Павла II. Це французька монахиня Марі Сімон-П'єр, що зцілилася від хвороби Паркінсона, та Флорезе Мора Діаз – мешканка Коста Ріки, яка отримала зцілення від аневризми судин головного мозку.

Організатори не виключають, що в канонізації братиме участь папа Бенедикт XVI. Нагадаємо, саме він зарахував свого попередника, папу Івана Павла II, до лику блаженних.

Подячну Літургію, яка відбудеться у понеділок 28 квітня на Площі Святого Петра, очолить архипресвітер ватиканської базилики кардинал Анджело Комастрі.

У Ватикані нагадують, що на канонізацію не потрібні білети чи запрошення. Речник Ватикану о. Федеріко Ломбарді запрошує вірних, аби не боялися прийжджати. Також о. Федеріко додав, що у Ватикані не рахують можливу

кількість паломників, які прибудуть взяти участь в канонізації. Священик лише підкреслив, що заповнена Площа Святого Петра та Віа делла Кончіліаціоне (вулиця, що провадить до площі), зможуть вмістити понад 250 тисяч вірних.

У той час влада Риму готується до рекордної кількості паломників. Як повідомлялося, в період від Страсного Тижня до канонізації Івана Павла II та Івана XXIII у Римі очікують близько 7 мільйонів паломників. У місті готують ще декілька місць, де вірні зможуть бачити церемонію канонізації, адже не всі зможуть потрапити на Площу Святого Петра. Великі екрани, що транслюватимуть канонізаційну службу Богу, встановлять на П'яцца дель Пополо, біля Колізею та біля базилики Матері Божої Більшої.

Також існує ризик, що під час канонізаційної Відправи не всі вірні зможуть приступити до Причастя. Зокрема ті, що слідкуватимуть за Літургією біля екранів. Тому у деяких римських храмах, наприклад, у храмі св. Станіслава чи Святого Духа, протягом усієї неділі будь-якої миті можна буде прийняти Причастя.

(CREDO)

УТВОРЕНО НОВИЙ ЕКЗАРХАТ УГКЦ, ОБРАНО НОВОГО ЄПІСКОПА

У Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець, взявши до уваги рішення Синоду Єпископів УГКЦ про поділ Донецько-Харківського екзархату УГКЦ, дав свою згоду на ка-

нонічне обрання Синодом Єпископів на єпископа та призначення на Екзарха Харківського високопреподобного отця **ВАСИЛЯ ТУЧАПЦЯ**, дотеперішнього ігумена монастиря Святого Василія Великого в Києві та провінційного вікарія.

Харківський верховноархієпископський екзархат утворений шляхом виокремлення його з дотеперішнього Донецько-Харківського екзархату УГКЦ. Він охоплює територію Харківської, Сумської та Полтавської областей з осідком у Харкові. До Донецького екзархату тепер належать: Донецька, Запорізька, Дніпропетровська і Луганська області. Екзархом Донецьким є владика Степан (Меньок).

Отець Василь Володимир Тучапець народився 29 вересня 1967 року в м. Яворові на Львівщині. До монастиря оо. Василіан вступив 1986 року. Навчався в Івано-Франківській теологічній академії та Папському богословському відділі (Варшава). Має науковий ступінь ліценціата патрології. Таїнство Священства прийняв 12 липня 1997 року в катедральному соборі Воскресіння Христового в Івано-Франківську. З 2005 року ігумен у київському монастирі Святого Василія Великого. З 2009 року синкел у справах монашества Київської Архиепархії УГКЦ.

Департамент Інформації УГКЦ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно виправляє надіслані статті. Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на конто: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5